

ши да ѝ отиде на гости и си поиска малко житце на заемъ.

Премръзнало стигна до кжщичката ѝ и тихичко почука.

Отъ едно прозорче се показва мравката. Бѣше грозна и зла.

— Какво искаш? — попита тя.

— Съседке, моля ти се, дай ми малко житце на заемъ! — замоли то.

— Какво? Житце ли? Ами кжде бѣше цѣло лѣто, та не си събра?

— Азъ..., запъна се шурчето, азъ свирихъ и пѣхъ. Веселихъ жетваритѣ.

— Така, а! Свири и пѣ! Иди сега малко поиграй!

Като каза това, мравката тронато затвори прозорчето. Шурчето остана уплашено навънъ. Мжка скова сърдчицето му. Бѣше гладно и премръзнало.

— Ще отида при жетваритѣ, каза си то. Цѣло лѣто имъ пѣхъ.

Върна се вжщи, взе цигулката си и се упжти къмъ село. Изъ пжтя щѣше да загине отъ студъ. Надвечеръ стигна. Едва се държеше на краката си. Видѣ единъ пълень хамбаръ, влѣзе вжтре и сладко си хапна.

Когато вечеръта дѣдото подхвана нова приказка, и внуче-

тата прехласнати заслушаха, шурчето се промъкна до огнището и прокара лжкъ по струнитѣ. Тихо и приятно се разнесе пѣсенъта.

Усмихна се дѣдото. Зарадваха се децата. Приказката стана по-сладка съ шурчовата пѣсенъ.

Така мина зимата. Напролѣтъ, щомъ излѣзе навънъ, мравката заразправя на де кого срещне за мързеливото шурче, което щѣло да умре отъ гладъ. Всички повѣрваха, че шурчето е мързеливо и го кръстиха Мързеланъ. Като научи това, шурчето се натжжи. Умисли се. Но време за мислене нѣмаше. Косачитѣ вече нагазиха въ лива-

дитѣ. Трѣбваше да имъ свири. Свири цѣло лѣто, а презъ зи-